

LADAKH

Nazwa Ladakh przypuszczalnie pochodzi od terminu „la-dags” , który w języku tybetańskim znaczy „kraj górskich przełęczy”. Nazywany bywa także Małym Tybetem z racji przynależności do kultury tybetańskiej i panującej religii – buddyzmu tybetańskiego.

Terytorium Ladakhu leży na północ od (grani) głównego łańcucha Himalajów Zachodnich, który zatrzymuje napływające z południa, niosące deszcze, chmury monsunowe. W związku z tym Ladakh to teren pozbawiony deszczu, w przeważającej części kamienna wysokogórska pustynia, poprzecinana łańcuchami gór z wysokimi na 6-7 tysięcy m n. p. m. szczytami. Wieją tu cały rok silne wiatry, a słońce jest ostre i oślepiające. Rozrzedzone powietrze zawiera mniej tlenu niż powietrze na nizinach.

Jak mówią specjaliści: *Klimat Ladakhu charakteryzują duże amplitudy temperatur opisywane następująco: Jeżeli podróżny usiądzie w ten sposób, że głowa jego znajdować się będzie w słońcu, a stopy w cieniu to jednocześnie może doznać porażenia słonecznego i odmrożenia stóp.*

W tym obiektywnie mało sprzyjającym środowisku przyrodniczym żyją Ladakhowie. Co ważniejsze żyją w harmonii z tym środowiskiem. Laddakhowie wykształcili bowiem tradycyjny sposób gospodarowania zharmonizowany z niełatwymi warunkami życia.

Stąd w dolinach, wśród nagich, bezdrzewnych – nie zalesionych wysokich gór, są rozrzucone oazy zieleni. Osiedla ukryte w oazach zieleni istnienie swe zawdzięczają m.in. umiejętności wykorzystania niewielkich zasobów wody oraz rozwiniętej gospodarce pasterskiej opartej o jaki, owce, kozy, konie.

W dobie takich problemów ekologicznych jak efekt cieplarniany, niedobory wody itd. prezentacja społeczności żyjącej w zgodzie z naturą wydaje się godna uwagi.

Ponadto Ladakh jest obszarem żywej cywilizacji buddyjskiej w jej tybetańskiej odmianie.

Elżbieta Dziuk